

Ժ Գ .

Դեղնել եմ իսկիդ նըման, գունատել եմ զէտ ըզաֆրան.
Ասցին թէ դուն դեղ ունիս, տո՛ւր ինձի որ կենդանանամ,
Թէ չէ կու մեռնիմ գընամ, ու գան քեզ ասեն մարդասպան:

Ժ Դ .

Յառչեմ նայ կուգայ արիւն՝ աղուորին իր շատ արեւուն.
Յառաչն ի յերկինքն ելեր՝ երկընուց ի վար կուգար ձիւն.
Ամռով ձիւն ո՞վ է տեսել որ կուգայ ի մանուկ մարդուն,
Չգիտեմ թէ ի՞նձ մէն կուգայ թէ կուգայ հաւսար ամենուն:

Ժ Ե .

Ահա նշանեցաւ երկինք ու գետինք վանց լուսանալու.
Իմ եարս ի ծոցուս ելաւ, լօք եդիր երես գընալու.
Ձեռկունքս ալ առաջ տարայ բռնելու վանց արգիլելու.
Ձերդումն ի բերանն էառ՝ Գընալու եմ, չեմ կենալու:

Ժ Զ .

Ասցի թէ երթամ հեռու ու կտրի սրտիկս ի սիրու.
Ոնց որ գընացի հեռու, լօք դարձաւ կըրակն ի նորու.
Ում որ կըրակ պիտենայ, գայ տանի սրտես վառելու.
Ում թէ որ չիք պիտենայ, շատ տանի՝ զանձիկն երելու:

Ժ Է .

Քանի՛ ու քանի՛ ասեմ թէ՛ Աչուկդ ծարուր մի՛ լընուր,
Ու զայս իմ կարմրուկ արիւնս առ ճերմակ շլինքըդ մի՛ առնուլ.
Գընալ ու գընալ կ'ասեմ, ատ քո շատ ի սերդ չի թողուլ.
Թէ նուշ թէ շաքար կ'ուտեմ, առանց քեզ չի երթալ ի կուլ:

Ժ Ը .

Աչկո՛ւնք, ծըրարեմ ըզքեզ կըրակով՝ որ երթաս երիս.
Լեզո՛ւ, ա՛լ կտրեմ ըզքեզ սուր դանակով՝ որ ա՛լ չիսօսիս.
Սրտի՛կս, ա՛լ դանակ ածեմ, արընին մէջըն թապըլտիս.
Երբ սապո ու համբեր չունիս, սիրոյ տէր ինչո՞ւ կու լինիս: